

Nyårsdagen 2016, 2 årg Fikon och dopbekräftelse

13 Jubla, himmel, och gläd dig, jord,
brist ut i jubel, alla berg!
Ty Herren tröstar sitt folk,
han förbarmar sig över de plågade.

14 Sion sade:

”Herren har övergett mig,
Gud har glömt mig.”

15 Glömmer en kvinna sitt lilla barn,
bryr hon sig inte om den hon själv har fött?
Och även om hon skulle glömma,
glömmer jag aldrig dig.

16 Nej, ditt namn är skrivet i mina händer,
jag tänker ständigt på dina murar. (Jes 49:13-16)

Lev inte för pengar; nöj er med vad ni har. Gud själv har sagt: *Jag skall aldrig svika dig, aldrig överge dig*, 6 och därför kan vi tryggt säga: *Herren är min hjälpare, jag skall aldrig frukta. Vad kan en människa göra mig?* 7 Tänk på era ledare som har förkunnat Guds ord för er, se på vad deras liv förde fram till och ta efter deras tro. 8 Jesus Kristus är densamme i går, i dag och i evighet. (Hebr 13:5-8)

6 Och han gav dem denna liknelse: ”En man hade ett fikonträd i sin vingård, och han kom för att se om det fanns någon frukt på det men hittade ingen. 7 Då sade han till sin trädgårdsmästare: ’I tre år har jag kommit och letat efter frukt på det här trädet utan att hitta någon. Hugg bort det! Varför skall det ta upp mark till ingen nytta?’ 8 Han svarade: ’Herre, låt det stå kvar ett år till, så skall jag gräva runt det och gödsla. 9 Kanske bär det frukt nästa år. Om inte, kan du hugga bort det.’” (Luk 13:6-9)

I barnrutan hade vi fikon idag. Att ha en vinstock och ett fikonträd är i Gamla testamentet symboler för fred och välstånd (t ex 1 Kung 4:25). Jag vet inte riktigt vad vi skulle kunna likna fikonträdet med i våra liv. Ett välfyllt kylskåp som en symbol för välstånd och trygghet?

Vi som odlar eller har krukväxter, kanske suckar vi ibland över att det inte alltid växer som man hoppas och vill. Och just så var det ju också i liknelsen som vi hörde Jesus berätta.

Fikonträdet hade ingen frukt: och så hade det varit inte bara ett år – utan i tre år. Och jag kan verkligen känna igen mig i mannen som kom för att leta frukt på trädet, hur roligt jag tycker att det är att titta till en

tomatplanta eller något annat jag odlar för att se om det kommit något kart. Och besvikelsen om det inte har gjort det.

Hur många av oss hade hållit ut, tre år utan frukt!?

Det här är ju en liknelse, bilden av fikonsträdet betecknar något. Inte bara Israels folk utan också det nya gudsfolket, vi som är kyrkan. Också vi som sitter här i Lindome kyrka i dag är små celler i det fikonsträdet men vi är också egna fikonsträd.

Idag sätter Jesus fingret på att han förväntar sig att våra liv ska bära frukt, frukt som smakar sött och gott. Gör jag det? Att våra liv liksom sprider goda ringar på vattnet, att vi bidrar till goda relationer, upprättelse och befrielse, att vi själva och andra växer så väl i relation till Gud som till varandra och oss själva. Ibland kanske det inte är så lätt att se själv.

Och det finns en och annan som bär frukt men frukten som deras liv och deras gärningar ger smakar inte sött och gott, utan om man smakar på den har den en bismak som är bitter. Då kan man fundera på om det trädet verkligen har sina rötter hos Gud och tar emot sol, näring och vatten från honom? Dopets vatten, nattvard, gudstjänst, bön, bibelläsning och samtal med andra kristna. För ett träd som kopplat in sig mot Gud bär bra frukt, förklarar Jesus i Matt 12:33.

Men trädet i vår liknelse hade ju ingen frukt. När fikonsträdet inte bär frukt ses det som tecken på otro hos Israels folk (Jer 8:13), att folket inte litar på Gud, tror på Honom eller håller fast vid Honom. Och ett folk består ju alltid av många människor, så vad varje människa gör är en del av vad folket gör.

Vad ska man med ett fikonsträd till som inte bär frukt? Eller en tomatplanta? Nog är det så också hos oss att ett träd eller en planta som inte bär frukt är det inte så vettigt att ha kvar – den platsen skulle kunna användas bättre? Lite så verkar mannen i Jesu liknelse också resonera. Vad behöver det träd som inte vågar tro på Gud, inte vågar

ta emot från Honom så att det kan bära frukt? Det behöver nog omsorg. Det vet trädgårdsmästaren, så han åtar sig att gräva runt det, gödsla och vattna. Kanske bär det frukt nästa år?

Idag på nyårsdagen kan vara ett bra tillfälle att fundera lite på sitt liv. Varifrån har du kommit, var är du i ditt liv och vart du vill vara på väg? Det kan vara bra att försöka ta ut en kompassriktning för året som kommer. Är det något särskilt område i livet som du med Guds hjälp vill försöka arbeta med? Det handlar om att försöka ge förutsättningar för att en förändring ska kunna ske. Att som en trädgårdsmästare för dig själv gräva runt ditt inre fikonträd, gödsla och vattna och se om det kan börja bära frukt till nästa år.

Och det här med att ge förutsättningar för livet, det hänger väldigt mycket ihop med dopet. Och att leva i sitt dop. De allra flesta av oss, skulle jag tro, döptes när vi var små. Gud gav dig och mig gåvan att få höra ihop med Honom, bli Hans älskade barn och med i hans folk. Men den gåvan behöver vi också öppna och ta emot. En del av oss gör det eller gjorde det under konfirmationstiden. För andra kommer det senare eller aldrig. Men det kan vara viktigt att få ge sitt gensvar till Gud. Att verkligen ta emot allt det goda som Gud vill ge dig och mig.

Jag tänker mig dopet lite som att Gud friar till oss. Han vill ge dig sin ring och säga: ”Jag vill för alltid höra ihop med dig och älska dig.” Att bekräfta sitt dop är att ta emot den ringen, att ta emot samhörigheten med Gud som jag fick när jag döptes, ett förbund, och vilja leva i det. ”Jag vill för alltid älska dig och höra ihop med dig.” Det är alltså inte ett nytt dop, utan ett tillfälle att på nytt få bekräfta att man vill leva i relation till Gud. Det kan vara fint att ibland påminna sig om sitt dop, lite som att känna på sin vigselring. Fast det är dopets vatten som är tecknet på vår samhörighet med honom. Därför ska vi hålla upp vatten här i vår dopfont idag.

Vi brukar ge möjlighet till dopbekräftelse för alla som vill i samband med påsknattsmässan. Men går att göra också på andra sätt. Päivi har

önskat att få bekräfta sin vilja att leva sin barndoms dop här i vår gudstjänst idag. Och när hon har gjort det kommer det också att bli möjlighet för den som vill uttrycka sin vilja att leva i dopets förbund med Gud. Jag ställer konfirmationsgudstjänstens fråga: Vill du med Guds hjälp leva i denna tro och visa den i kärlek till Gud och dina medmänniskor? Efter att ha svarat ja, kan man doppa ett par fingrar i vattnet, förbundets tecken, och väta sin panna eller om man vill teckna ett kors.

Det är gott att få sitta under ett fikonträd som bär frukt, det är en bild för Messias tidsålder, när Gud ställt allt tillrätta så att allt är väl (Mik 4:4, Sak 3:10). Det är vad vi är kallade till. Det som Gud vill göra i oss och med oss. Så när vi nu går in i detta nya år med Honom, kanske med ambitionen att vårda våra fikonträd lite bättre. Då gör vi det tillsammans med honom.